

Άγιος Χαράλαμπος ο Ιερομάρτυρας. Προστάτης των πασχόντων από λοιμώδεις νόσους.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο Άγιος απεικονίζεται να ποδοπατεί την πανούκλα που είναι με τη μορφή μιας αποκρουστικής γυναίκας που βγάζει καπνούς από το στόμα της.

Ο Άγιος Χαράλαμπος ο Ιερομάρτυς και θαυματουργός, γεννήθηκε στην Μαγνησία το 90 μ.Χ. περίπου και μαρτύρησε στα χρόνια των μεγάλων διωγμών της Χριστιανοσύνης. Η Μαγνησία αυτή κατά πάσαν πιθανότητα ήταν στη Θεσσαλία. Τα ερείπιά της σώζονται ακόμη κοντά στο χωριό που λέγεται «Μηλιές». Είχε το ευτύχημα να γεννηθεί από γονείς ευσεβείς χριστιανούς που κρατούσαν την πίστη τους στον Χριστό με κίνδυνο της ζωής τους στους δύσκολους, αλλά ηρωικούς εκείνους χρόνους των διωγμών.

Στην Μαγνησία έζησε όλη του την ζωή ο Άγιος Χαράλαμπος. Εκεί σαν νέος, ήτανε φωτεινό παράδειγμα συνετής ζωής. Αργότερα η πίστις του στον Χριστό έγινε πιο φλογερή και η επιθυμία του να βοηθήσει τους Χριστιανούς και τους ειδωλολάτρες, να σωθούνε, πιο μεγάλη. Δεν μπορούσε να ησυχάσει, όταν σκεπτότανε, ότι υπάρχουν άνθρωποι μακριά από τον Χριστό, που δεν ξέρουν ποιος είναι ο προορισμός τους και γιατί ζουν εδώ στη γη.

Είναι κρίμα, έλεγε, είναι τρομερό, είναι αδιανόητο να ζούνε οι άνθρωποι στην πλάνη της ειδωλολατρείας και να πάνε κατόπιν στην Κόλασι.

Αφιερώθηκε, λοιπόν, εις την υπηρεσία του Χριστού. Έγινε ιερέας το 130 μ.Χ. Από την θέσι του τώρα αυτή, από το θείο αυτό αξίωμα της Ιερωσύνης, ανέλαβε τον μεγάλον αγώνα, αφ' ενός ν' ανοίξη τα μάτια του κόσμου και να δουν τον κίνδυνον από την ειδωλολατρικήν πλάνην και αφ' ετέρου ν' αγιάζη με τα μυστήρια τους

πιστούς και να τους οδηγεί στην τελειότητα. Μπροστά σε Χριστιανούς και ειδωλολάτρες, άρχισε τα φλογερά χριστιανικά κηρύγματά του. Καίτοι σ' όλη του τη μακρά ζωή – έζησε 113 χρόνια – έγιναν πολλοί διωγμοί των Χριστιανών και αυτός ποθούσε το μαρτύριο, και δεν ελάμβανε κανένα μέτρο, εν τούτοις επέζησε, διότι ο Θεός τον εφύλαττε γι' αργότερα. Εμαρτύρησε το 202 μ.Χ.

Γαλήνιος μπροστά στον οργισμένο άρχοντα:

Τότε αυτοκράτορας στη Ρώμη ήτανε ένας ασεβής και χριστιανομάχος, ο Σεβήρος (193- 211 μ.Χ.). Ο αυτοκράτορας αυτός και τα γράμματα αγαπούσε και τις τέχνες υποστήριζε και λαμπρές υπηρεσίες στη νομοθεσία προσέφερε. Μένει όμως εις αίσχος και εντροπήν του το ότι, όχι μόνο τον Χριστιανισμό δεν μπόρεσε να εννοήσει, αλλά και τους Χριστιανούς σκληρά τους κατεδίωξε. Είχε κηρύξει φοβερό διωγμό εναντίον των Χριστιανών. Σε όλες τις μεγάλες πόλεις είχε διορίσει ηγεμόνες ειδωλολάτρες και είχε δώσει αυστηρές διαταγές. Όποιος ήτανε Χριστιανός, όποιος καταφρονούσε τα είδωλα, όποιος δεν ακολουθούσε τις διαταγές του, τον περίμεναν σκληρά βασανιστήρια και φρικτός θάνατος.

Ηγεμόνας στην περιοχή εκείνη της Μαγνησίας, που ζούσε ο Άγιος Χαράλαμπος, ήτανε τότε ένας κακόψυχος και θηριόψυχος, Λουκιανός ονομαζόμενος. Αυτός σκόρπιζε γύρω του την απειλή και την φοβέρα. Μόλις μάθαινε, ότι σε κάποια πόλη ή επαρχία υπήρχαν Χριστιανοί και ότι καταφρονούσαν τα είδωλα, έτρεχε εκεί μανιασμένος. Μάζευε τους Χριστιανούς και τους φυλάκιζε. Έπειτα άρχιζαν τα βασανιστήρια. Πλημμύριζαν με το αγνό τους αίμα οι πλατείες, οι χώροι συγκεντρώσεων, τα στάδια και οι δρόμοι.

Όταν έμαθε ο ηγεμόνας Λουκιανός την χριστιανική δραστηριότητα του Ιερέως Χαράλαμπους, ωργίσθηκε πολύ. Έξαλλος από το κακό του, έστειλε στρατιώτες στην Μαγνησία να τον συλλάβουν και να τον φέρουνε μπροστά του. Πράγματι οι απεσταλμένοι του Λουκιανού φέρανε σιδηροδέσμιο τον γέροντα κληρικό μπροστά στον ηγεμόνα. Ήτανε τότε υπέργηρος. Εκατόν δέκα τριών (113) ετών.

Ο ηγεμόνας τον κοίταξε με βλοσυρό και άγριο βλέμμα, και τον ρώτησε απειλητικά:

– Γιατί, Γέροντα, καταφρονείς και παραβαίνεις τις βασιλικές διαταγές; Και γιατί μιλάς εναντίον των θεών μας;

– Εγώ, του απήντησε ο Άγιος, υπακούω και υποτάσσομαι στον Βασιλέα των Ουρανών, τον Χριστόν μου. Γονατίζω ευλαβικά στα δικά Του προστάγματα, γιατί ξέρω πως είναι ποτισμένα με δικαιοσύνη, με αγάπη και σωτηρία της ψυχής. Ο δικός σας βασιλεύς διατάζει παράλογα πράγματα. Σας προστάζει να προσκυνάτε θεούς αναίσθητους, νεκρά στοιχεία, είδωλα άψυχα. Σας νεκρώνει την ζωή και σας σκοτώνει την ψυχή. Ο ιδικός μου Βασιλεύς, ο Χριστός, μας οδηγεί στην λύτρωσι, στην αιωνία ζωή. Όποιος ζητήσει με θερμή προσευχή και πίστι την δύναμίν Του, γίνεται και αυτός ισχυρός. Με την δύναμί Του γίνεται δυνατός. Με την δύναμί Του, εξαφανίζονται οι αρρώστειες και συντρίβονται οι δαίμονες...

- Φθάνει, Γέροντα... αρκετά! Δεν έχω όρεξι ν' ακούω τις ανοησίες σου. Το κήρυγμά σου, κράτησέ το για άλλους. Εγώ ένα έχω να σου πω. Κι' αυτό είναι το συμφέρον σου. Προσκύνα τα είδωλα, γιατί έτσι μονάχα θα μπορέσης να γλυτώσης τα βασανιστήρια, που σε περιμένουν... Τ' ακούς, ξεροκέφαλε;

Ο Άγιος χαμογέλασε και του είπε:

- Κακώς νόμισες, ότι έναν ιερέα του Χριστού θα τον τρομάξουνε οι φοβέρες για βάσανα και θάνατο. Εγώ έπρεπε να είχα κοιμηθή προ πολλού. Και εάν με θανατώσης, θα μου δώσης εκείνο, που περιμένω. Άλλωστε ημείς οι Χριστιανοί τα βάσανα και το θάνατο δεν τα αποφεύγομε, αλλά τα θέλουμε και τα ποθούμε. Γιατί ημείς είμεθα εξοικειωμένοι με τους αγώνες και τους πολέμους και όπως οι γενναίοι στρατιώτες, δεν επιθυμούμε τον ήσυχο θάνατο της κλίνης, αλλά τον δοξασμένο της μάχης.

- Είσαι γέροντας και λυπούμαι τα γεράματά σου, να σε βάλω σε βασανιστήρια, είπε ο Λουκιανός.

- Ας είμαι γέροντας. Μη με λυπάσαι καθόλου. Αλλά να μάθης, ότι στους ιδικούς μας αγώνας το παν είναι η ψυχή. Αυτή δεν γηράσκει με την ηλικία. Αμφιβάλλεις, Έπαρχε, γι' αυτό; Δοκίμασε. Και θα δης, ότι οι δήμιό σου θα κουρασθούνε και ο ιερέυς Χαράλαμπος, με την χάριν του Χριστού, δεν θα τους πη να τον λυπηθούνε. Άλλωστε, χωρίς στερήσεις, χωρίς υπομονή και χωρίς βάσανα, πως θα κερδίσουμε την Βασιλεία των Ουρανών; Αυτά, άρχοντά μου, τα βάσανα, μας ανοίγουν τις πόρτες της αιωνίου ευτυχίας. Υπάρχει καλλίτερο από τα βάσανα; Αυτά μας φέρνουνε κοντά στον Χριστό μας. Γιατί, λοιπόν, να τ' αποφεύγουμε; Έπειτα όλα αυτά περνούν τόσο γρήγορα!

Έπειτα από την σταθερή αυτή απάντηση το συμβούλιο των αρχόντων τα έχασε. Του φέρανε όμως μπροστά του όλα τα σύνεργα των βασανιστηρίων, για να τον φοβίσουν και για να τον κλονίσουν. Του τα δείξανε ένα προς ένα. Του είπανε, πώς σχίζονται με αυτά οι σάρκες, πώς τσακίζονται τα κόκκαλα και πώς βγαίνουν τα νύχια. Ο Άγιος τα κοίταζε με αδιαφορία και απάθεια.

- Ξεροκέφαλε, του λέγει ο Έπαρχος, μη σκέφτεσαι καθόλου. Θυσίασε στους μεγάλους θεούς μας. Το καταλαβαίνεις;

- Αυτό, τους αποκρίθηκε, δεν θα γίνη ποτέ. Δεν είμαι ανόητος να ζητώ την καταστροφή μου. Δεν πουλάω την ψυχή μου στον Σατανά. Μια ζωή ολόκληρη προσφέρω θυσία στον Χριστό και τώρα να την προσφέρω στο Σατανά; Θεός φυλάξοι!

Από τα λόγια του αυτά οι άρχοντες των ειδωλολατρών αγριέψανε και γίνανε θηρία. Οργή και μίσος απάνθρωπον και κακία απερίγραπτος φούντωσε στις καρδιές τους. Διέταξαν αμέσως να γδάρουν τον υπέργηρον Ιερέα του Υψίστου ζωντανόν! Δεν λυπηθήκανε οι αλητήριοι τα βαθεία γεράματά του. Δεν σεβαστήκανε τα 113 του χρόνια!

Τον γύμνωσαν αμέσως, του πετάξανε καταγής την ιερή στολή του και αρχίσανε το απάνθρωπο γδάρσιμο. Αρχίσανε από την κεφαλήν και κόβανε και χωρίζανε το δέρμα από τις σάρκες. Ο πόνος ήτανε φοβερός, τρομερός, αβάστακτος. Ο Άγιος όμως σφίγγει τα δόντια του. Κρατάει γερά. Προσεύχεται και λέγει:

– Θεέ μου, Σε ευχαριστώ, διότι μου έκανες την μεγάλην τιμήν και μου έδωσες την περιπόθητη ευκαιρία να καταταγώ μεταξύ των Μαρτύρων. Θεέ μου βοήθησέ με. Δος μου υπομονή να μείνω πιστός. Σας ευχαριστώ και σας, παιδιά μου, που μου βασανίζετε το σώμα. Μ' αυτό, που κάνετε, μου χαρίζετε την ευτυχία της ψυχής και την ατελείωτη χαρά της Βασιλείας του Θεού.

Ενώ όμως έλεγε αυτά ο Άγιος, όλοι όσοι τον βλέπανε (οι στρατιώτες, οι δούλοι, οι βασανισταί και οι άρχοντες), μένανε με το στόμα ανοιχτό. Δεν μπορούσαν να καταλάβουνε ποιο ήτανε εκείνο που μέσα σ' αυτόν τον μεγάλο πόνο, έδιδε στον Μάρτυρα τόση δύναμη και τόση ευτυχία. Δύο μάλιστα δήμιοι, που τον γδέρνανε, ο Πορφύριος και ο Βάπτος, όταν είδανε την υπομονήν του Μάρτυρος, για να κερδίση την Βασιλεία του Θεού, πιστέψανε. Πετά-ξανε τα μαχαίρια και φωνάξανε:

– Είμαστε και ημείς Χριστιανοί! Φιλούσανε έπειτα τον Άγιο και του ζητούσανε να τους συγχω-ρέση.

Ο Έπαρχος τότε διέταξε και τους απεκεφάλισαν. Με χαρά το δέχτηκαν. Τότε και τρεις γυναίκες είπανε δυνατά:

– Και εμείς πιστεύουμε στον Χριστό !

Χαρούμενες και αυτές μαρτυρήσανε για τον Χριστό. Η Εκκλησία τους γιορτάζει και τους 5 την 10ην Φεβρουαρίου μαζί με τον Άγιον Χαράλαμπον.

Του είχανε γδάρει το κεφάλι οι δυο δήμιοι, που μαρτυρήσανε. Οι άλλοι, που τους διεδέχθησαν, αρπάξανε τις χειράγρες. Αυτές ήσανε κάτι σαν σιδερένια χέρια με μυτερά νύχια. Αρχίσανε λοιπόν μ' αυτές, απάνθρωπα να τους ξεσχίζουν τις σάρκες. Τρομερό το μαρτύριο. Ο Άγιος παρέμεινε προσευχόμενος.

Ξαφνικά όμως, συνέβη κάτι το περίεργο και θαυμαστό: Οι χειράγρες, τα σατανικά δηλ. όργανά τους, με τα οποία τραβούσανε λωρίδες από το κορμί του Αγίου, στομώσανε! Δεν μπορούσαν να σχίσουν το δέρμα και τις σάρκες του Αγίου! Τότε οι βασανισταί λέγανε κατάπληκτοι:

– Τί συμβαίνει; Μήπως αυτός εδώ είναι ο ίδιος ο Χριστός και ήλθε να μας τιμωρήση; Μήπως ο Θεός, που πιστεύει ο Χαράλαμπος, είναι αληθινός και γι' αυτό στομώνει τις χειράγρες;

Τότε ένας δούκας, που άκουσε αυτές τις συζητήσεις, θύμωσε πολύ. Σηκώθηκε και βρίζοντας στρατιώτες, δούλους και βασανιστάς, τους είπε:

– Είστε χαμένοι, είστε παράλυτοι, είστε ανίκανοι, τρέμουνε τα χέρια σας... Τώρα θα του δείξω εγώ... Αρπάζει αμέσως, αυτός μόνος του, τις χειράγρες και μανιασμένος θέλησε να τις μπήξη στο γέρικο υπεραιωνόβιο και ασκητικό κορμί του Ιερομάρτυρα. Ο Θεός όμως, για να ενισχύση την πίστι του Αγίου και για να του

δείξει, ότι βρίσκεται κοντά του και παρακολουθεί τους πόνους του, έκαμε το θαύμα Του. Κόπηκαν αμέσως τα χέρια του δούκα από τους αγκώνες και κάτω και μείνανε κολλημένα με τις χειράγρες στο σώμα του Αγίου! Τρομαγμένος τότε ο δούκας, πονώντας και αυτός αφόρητα, έπεσε χάρω, φωνάζοντας, κλαίγοντας και λέγοντας: – Βοηθήστε με. Αυτός εδώ είναι επικίνδυνος. Μου έκοψε τα χέρια. Σώστε με... Σώστε με. Βοηθήστε με... Είναι μάγος...

Τότε ο ηγεμόνας πλησίασε και σαν είδε τα χέρια του δούκα κρεμασμένα από το σώμα του Μάρτυρα, από το κακό του έγινε έξω φρενών και έφτυσε τον Άγιο στο πρόσωπο. Ο Θεός όμως του το έδωσε και αυτού αμέσως το θαύμα. Στράβωσε αμέσως ο λαιμός του και κύτταζε τώρα το πρόσωπό του προς την πλάτη του! Ήτανε ο δυστυχής ένα ελεεινό και αξιολύπητο θέαμα.

Ο λαός της Μαγνησίας, που έβλεπε αυτές τις τιμωρίες του Θεού φοβήθηκε και παρακαλούσε τον Άγιο, λέγοντας:

– Σταμάτα, σε παρακαλούμεν, Άγιε, την οργήν του Κυρίου. Μην ανταποδίδης κακόν αντί κακού. Αλλά όπως λέγει ο Χριστός, ευεργέτησε εκείνους, που σε μισούν.

– Ζη Κύριος ο Θεός μου, αποκρίθηκε ο Άγιος. Σας βεβαιώ, δεν το κάνω εγώ από κακία, αλλά τους τιμωρεί ο Κύριος, διότι είναι κακοί και ασεβείς. Το κάνει ο Κύριος ακόμη και διότι θέλει να τα βλέπετε σεις και να γίνουν παράδειγμα, για σας. Θέλει να Τον πιστέψετε, να Τον ακολουθήσε-τε και να σας δώση την αιώνια ζωή και Βασιλεία.

Το πλήθος τότε φώναξε συγκινημένο προς τον Κύριο, λέγοντας:

– Μην κάνης να χαθούμε, Δέσποτα. Αλλά συγχώρησέ μας σε ό,τι Σου φταίξαμε. Τότε πολλοί από αυτούς, που είδανε με τα μάτια τους τη Δύναμι του Θεού και τα θαύματα, πιστέψανε. Αλλά και ο δούκας τώρα παρακαλούσε τον Άγιο, λέγοντας:

– Άγγελε του Θεού και ουράνιε άνθρωπε, βοήθησέ με τον ταλαίπωρον. Εγώ υποφέρω από πόνους τρομερούς, αλλά και συ έχεις επάνω σου το βάρος των κομμένων χειρών μου. Γιάτρεψέ με σε παρακαλώ, για να απαλλαγώ εγώ από τους πόνους και συ από το βάρος. Σου υπόσχομαι, ότι αν γιατρευθώ, θα πιστέψω στον δικό σου τον Θεό. Ο Άγιος τον λυπήθηκε και προσευχήθηκε στον Κύριο ως εξής:

– Σε ευχαριστούμεν, Δέσποτα, διότι πάντοτε μας προστατεύεις. Ίδε τώρα την ταπείνωσιν των πεπεδημένων δούλων Σου και λύσε τους από τα άορατα αυτά δεσμά, εις δόξαν του Αγίου Ονόματός Σου.

Μόλις είπεν τα λόγια αυτά, ακούστηκε από τον Ουρανό φωνή, που του έλεγε:

– Χαίρε, αθλητά Χαράλαμπε, συνόμιλε των Αγγέλων και ομότροπε των Αποστόλων. Ήκουσα την δέησίν σου και δίδω την ίασιν εις τους ασεβείς.

Αυτοστιγμεί τότε γιατρεύτηκαν όλοι, όσοι τιμωρήθηκαν! Ο δούκας που του αποκαταστάθηκαν τα χέρια του σαν πρώτα, πίστεψε στον Χριστό και βαφτίστηκε. Και ο ηγεμόνας που επανήλθε το πρόσωπό του στη θέσι του, σταμάτησε τον διωγμό κατά των Χριστιανών μέχρις ότου αναφέρει τα γενόμενα στον βασιλέα.

Ο Άγιος μεταφέρθηκε εν συνεχεία στο σπιτάκι του. Αυτό το σπίτι του έγινε προσκύνημα. Πηγαίνανε οι κάτοικοι της Μαγνησίας και των περιχώρων και τον βλέπανε. Κατάκοιτος και εξαντλημένος από όσα έπαθε, από το κρεβάτι του, τους δίδασκε τι πρέπει να κάνουν, για να σωθούν. Εξωμολογούνται τις αμαρτίες τους. Αλλά και πολλοί ειδωλολάτρες πιστεύανε και εβαπτίζοντο.

Τότε, μετά το μαρτύριό του, ο Άγιος έκανε πολλά θαύματα και πολλές θεραπείες ασθενών. Τυφλοί αναβλέπανε, κουτσοί περιπατούσαν, δαιμονιζόμενοι απαλλάσσονταν από τα δαιμόνια και βρίσκανε γαλήνη. Και πολλές άλλες αρρώστειες με την ευχή του Αγίου εξαφανιζόντανε. Ακόμη και αναστάσεις νεκρών έγιναν με την προσευχή του Αγίου.

Ο ηγεμόνας όμως βλέποντας αυτά τα θαυμάσια, σηκώθηκε και πήγε μόνος του στο βασιλιά. Του ανέφερε καταλεπτώς δια τον Άγιο όλα όσα συνέβησαν. Ο ασεβής Σεβήρος, αντί να πιστέψη, μόλις τ' άκουσε, άναψε από τον θυμό του και έλεγε:

– Γιατί αμελείτε θεοί αιώνιοι, και δεν εξολοθρεύετε από προσώπου της γης αυτούς τους ασεβείς, που σας υβρίζουνε, και σας εμπαίζουνε;

Αμέσως κατόπιν έστειλε αρκετούς στρατιώτες με την διαταγή να καρφώσουν σ' όλη τη ράχη του Μάρτυρος καρφιά κατόπιν να τον σύρουν από την Μαγνησία σε κάποια άλλη πόλι, Αντιόχεια ονομαζομένη. Δεν φαίνεται να ήταν η μεγάλη Αντιόχεια της Συρίας, διότι ήτανε πολύ μακριά. Κατά δε την αρχαιότητα υπήρχαν και άλλες είκοσι οκτώ πόλεις, που έφεραν το όνομα Αντιόχεια.

Πράγματι! Πήγανε οι στρατιώτες και μπήξαν τα καρφιά με πολλή σκληρότητα και ασπλαχνία στο σώμα του Μάρτυρος. Κατόπιν τον δέσανε από την μεγάλην γενειάδα του και τον τραβούσανε αλύπητα οι απάνθρωποι, χωρίς καθόλου να σκεφθούν τα βαθειά γεράματά του.

Έπειτα από αυτό οι στρατιώτες φοβηθήκανε και πήγανε τον Άγιο με άνεσιν στην Αντιόχεια. Δεν θελήσανε όμως και να παραβούν το πρόσταγμα του άρχοντός των. Αλλά ο διάβολος μετασχηματίστηκε σαν γέροντας και φάνηκε στον Σεβήρο λέγοντας:

– Αλλοίμονό σου, βασιλεύ. Εγώ είμαι ο βασιλεύς των Σκυθών και ήλθε στην πατρίδα μου ένας μάγος, που τον λένε Χαραλάμπη, αυτός μου πήρε όλους τους στρατιώτες και ήλθα να σου το πω για να φυλαχθής να μη πάθης και συ το ίδιο.

Αυτό τον εξαγρίωσε τον Σεβήρο εναντίον του Αγίου. Γι' αυτό όταν φέρανε μπροστά του τον Άγιο διέταξε να του καρφώσουν στο στήθος μια μεγάλη σούβλα. Κατόπιν να φέρουν ξύλα, ν' ανάψουν φωτιά και να καίνε τον Άγιο, ώσπου να ξεψυχήσει.

Περάσανε λοιπόν τη σούβλα στον Άγιο και επί πολλή ώρα τον καίγανε, αλλά δεν έπαθε τίποτε ο Άγιος, διότι η φωτιά έσβυσε. Ο Άγιος λες και ξανάνοιωσε. Στεκότανε ευθυτενής και ροδοκόκκινος.

Τότε ο βασιλεύς είπε να τον λύσουν και να τον πάνε κοντά του. Πράγματι τον

λύσανε. Και ο βασιλεύς, δια να δικαιολογηθή του είπε:

- Σου τα έκαμα αυτά τα μαρτύρια από φόβο διότι μου είπε ο βασιλεύς των Σκυθών ότι είσαι μεγάλος μάγος... Σε παρακαλώ να μην μνησικακήσης εναντίον μου και σε ό,τι σε ερωτήσω να μου απηντήσης. Πες μου πρώτα πόσων χρονών είσαι.
- Εκατόν δέκα τριών χρονών, του απάντησε ο Άγιος.
- Αφού λοιπόν τόσα χρόνια έζησες, πώς δεν έχεις λίγο μυαλό να γνωρίσης τους αθανάτους θεούς, παρά κάθесαι και προσκυνάς τον Χριστόν, σαν να είσαι ανόητος;
- Επειδή, του αποκρίθηκε ο Άγιος, τόσα πολλά χρόνια έζησα, εγνώρισα την Αλήθεια και προσκυνώ τον Αληθινό Θεό, τον Παντοδύναμο και Πανοικτίρμονα!

Τα δύο θαύματα:

- Άκουσα, λέγει ο βασιλεύς, ότι μπορείς και νεκρούς ν' αναστήσης.
- Αυτό, του απήντησε, μόνον ο Δεσπότης - Χριστός μπορεί να το κάμη, όχι άνθρωπος. Τότε ο Σεβήρος διέταξε και φέρανε εκεί ένα δαιμονισμένο, που βασανιζότανε ο δυστυχής από τον σατανά 36 χρόνια. Όταν αυτός έφθασε κοντά στον Άγιο, λες και καιγότανε από φωτιά, πονούσε τρομερά, γι' αυτό φώναζε ο δαίμονας:
- Σε παρακαλώ, δούλε του Χριστού, μη με βασανίσης, αλλά ειπέ ένα λόγο και βγαίνω. Και αν θέλεις να διατάξης, θα σου πω, διατί μπήκα σε αυτόν τον άνθρωπον.
- Λέγε, ακάθαρτο πνεύμα, του είπε ο Άγιος.
- Αυτός, είπε το πονηρόν πνεύμα, έκλεψε τα πράγματα του γείτονά του και κατόπιν εσκότωσε τον κληρονόμον του. Και αφού τον βρήκα σε τέτοια αμαρτία, μπήκα μέσα του και τον βασανίζω τώρα 36 χρόνια.

Τότε ο Άγιος επετίμησε τον δαίμονα και εξήλθε.

- Πραγματικά, Μέγας είναι ο Θεός των Χριστιανών, είπε θαυμάζοντας ο βασιλεύς. Έπειτα από τρεις ημέρες, απέθανε κάποιος νέος. Και ο βασιλεύς λέγει στον Άγιο:
- Ανάστησέ τον αυτόν τον νεκρόν αν μπορής.

Ο Άγιος για να δοξασθή το όνομα του Θεού, έκαμε πολλή προσευχή και αναστήθηκε ο νεκρός. Αυτό έκαμε μεγάλη κατάπληξιν σε όλους και πολλοί από τον όχλον πιστέψανε στον Χριστό. Ο πορωμένος όμως έπαρχος Κρίσπος είπε στον βασιλέα:

- Θανάτωσέ τον επί τέλους αυτόν τον άνθρωπον, γιατί με τις μαγείες του κάνει αυτά τα τερατουργήματα.

Αμέσως τότε ο Σεβήρος άλλαξε γνώμην και λέγει προς τον Μάρτυρα.

- Θυσίασε, Χαράλαμπε, στους θεούς για ν' απαλλαγής από τα βασανιστήρια.
- Όσο περισσότερο με βασανίσης, του είπε ο Άγιος, τόσο περισσότερο ευφραίνεται η ψυχή μου.

Τότε εξεμάνη ο βασιλεύς και διέταξε να του συντρίψουν με πέτρες τις σιαγόνες, και να κάψουν με λαμπάδες την γενειάδα και το πρόσωπόν του. Το πυρ όμως λες και είχε λογική, πήδησε και έκαψε όσους στεκόντουσαν κοντά.

Θαυμάζοντας με αυτά, που έβλεπε, ρωτούσε τους γύρω του άρχοντες ο βασιλεύς ποιος είναι ο Χριστός, που κάμνει τέτοια τερατουργήματα. Ο Κρίσπος, που ήταν έπαρχος είπε περιφρονητικά:

- Γεννήθηκε από μια γυναίκα, που την λέγανε Μαρία, ανύπαντρη και αμαρτωλή...
- Μη βλασφημάς έπαρχε, του είπε ο Αρίσταρχος, διότι εσύ δεν ξεύρεις από τέτοια μυστήρια.

Οι τύραννοι αιωρούνται

Τότε ο βασιλεύς μανιασμένος, γιατί δεν μπορούσε να κάμη τίποτε στον Άγιο γύρισε προς τον ουρανό και έρριχνε βέλη επάνω στον αέρα λέγοντας.

- Κατέβα, Χριστέ, αν είσαι Θεός στη γη να πολεμήσουμε. Τότε όμως έγινε μεγάλος σεισμός. Φόβος και τρόμος κατέλαβε όλους. Από το σεισμό φαινότανε ο ουρανός ότι εσείετο σαν ένα δένδρο. Αστραπές και βροντές μεγάλες ηκούοντο και αίφνης ο βασιλεύς Σεβήρος και ο έπαρχος Κρίσπος κρεμαστήκανε ψηλά στον αέρα. Φώναζε δε τότε ο βασιλεύς προς τον Άγιον λέγοντας:

- Κύριε μου Χαράλαμπε, δίκαια τα παθαίνω. Παρακάλεσε όμως τον Κύριο και Θεό σου να με γλυτώση από την τιμωρία αυτή και εγώ υπόσχομαι να γράψω σε όλες τις πόλεις να δοξάζεται το Όνομά Του.

Τότε ήλθε εκεί και η κόρη του βασιλέως, που την λέγανε Γαλήνη και του λέγει:

- Πίστεψε στον Κύριο για να σε γλυτώση και να σε λύση απ' αυτά τα δεσμά, γιατί είναι Οικτίρμων και Πανάγαθος. Πίστεψε, γιατί αυτός ο Χριστός είναι Αληθινός, Θεός Αθάνατος. Όταν τα είπε αυτά προσκύνησε τον Άγιο και του είπε:
- Παρακάλεσε τον Κύριο ν' απαλλάξη τον πατέρα μου από αυτούς τους πόνους και εάν μεν πιστέψη θα γίνη μεγάλο καλό, εάν όχι θα έχης τουλάχιστον εσύ τον μισθόν σου μετά θάνατον.

Τότε προσευχήθηκε ο Άγιος και σταμάτησε η οργή του Θεού. Κατέβηκαν στη γη ο βασιλεύς και ο έπαρχος και επήγανε στο παλάτι. Μείνανε τρεις ημέρες έχοντας στο νου τους διαρκώς τον φόβον του Θεού και την οργήν Του.

Η Αγία Γαλήνη:

Η κόρη του βασιλέως Γαλήνη είδε εν τω μεταξύ ένα όραμα και το ανέφερε στον Άγιο.

- Μου φάνηκε, του είπε, πως βρέθηκα σε ένα περιβόλι ωραιότατο, που είχε δένδρα ευωδέστατα και κρυστάλλινη πηγή. Εκεί κοντά ήτανε ο πατέρας μου και ο έπαρχος, αλλά ο φύλαξ του κήπου τους έδιωξε με μια πύρινη ράβδο, εμένα όμως με εσήκωσε και με έβαλε μέσα με τιμή και μου είπε:
- Σε σένα δόθηκε η κατοικία αυτή και σε όσους σου ομοιάζουν για να ευφραίνεσθε μαζί πάντοτε. Αυτά είδα και σε παρακαλώ, διδάσκαλε, να μου τα εξηγήσης.
- Ο κήπος, της αποκρίθηκε ο Άγιος, που είδες είναι ο Παράδεισος των δικαίων και εναρέτων εις τον οποίον σε έβαλε ο Δεσπότης - Χριστός. Και τούτο γιατί Τον πίστεψες. Τον πατέρα σου όμως και τον έπαρχο τους έδιωξε γιατί δυστυχώς θα

αποστατήσουν πάλιν από Αυτόν και θα μας κακοποιήσουν οι δυστυχείς και αχάριστοι.

Έπειτα από τριάντα ημέρες ο Σεβήρος άλλαξε γνώμη. Κάλεσε τον Άγιον και του είπε:

– Θυσίασε στους θεούς. Μ' αυτό θα υπακούσης στην εντολήν μου και θα τιμήσης τον εαυτόν σου.

– Τα λόγια σου, βασιλεύ, είναι πικρά και ασύνετα. Δεν πρέπει να συμμορφωθώ σ' αυτά, εγώ είμαι δούλος του Θεού και σ' Αυτόν υπακούω.

Του κακοφάνηκε του βασιληά, που του αντιμίλησε. Γι' αυτό διέταξε να βάλουν στον στόμα του ένα χαλινάρι, σαν να ήταν άλογο, και να τον σύρουν σ' όλη την πόλη για να τον ρεζιλέψουν. Το είπαν και το κάμανε. Ο Άγιος όμως στο διάστημα αυτό προσευχότανε λέγοντας:

– Δέσποτα Κύριε Ιησού Χριστέ, Συ έπλασες τον άνθρωπον και τον τίμησες με την θείαν Σου Εικόνα. Επίβλεψε και ίδε την μανίαν του εκτελεστού τυράννου διότι τα παθαίνω αυτά για το Όνομά Σου το Άγιον.

Στο σπίτι της ακόλαστης χήρας:

Τότε θύμωσε ο τύραννος κι' έστρεψε την οργή του στον Άγιο, που δίδαξε την Γαλήνη. Και για να τον εξευτελίση διέταξε να τον παραδώσουν σε μια χήρα και ακόλαστη γυναίκα για να τον φυλάξη στο σπίτι της. Αλλά ο Θεός τον εφύλαξε από τον εξευτελισμόν ως εξής:

Μόλις πήγε ο Άγιος στο σπίτι της ακούμπησε σε ένα ξηρόν ξύλινο στύλο. Και ω! του θαύματος αμέσως ο ξηρός στύλος εβλάστησε κι' έκανε τόσα κλωνάρια ώστε εγέμισε όλο το σπίτι. Η χήρα εκείνη μόλις είδε τέτοιο παράδοξο θαύμα προσκύνησε τον Άγιο και του είπε:

– Πήγαινε από το σπίτι μου κύριε, γιατί δεν είμαι αξία για να είσαι κοντά μου.

– Μη φοβάσαι παιδί μου, της είπε ο Άγιος, πίστεψε μονάχα στον Κύριο, που είναι Θεός σπλαχνικός.

Την άλλην ημέρα, που είδαν οι γείτονες της χήρας τέτοιο μεγάλο δένδρο με άνθη και καρπούς μέσα στο δωμάτιό της, εθαύμασαν και μπήκανε μέσα στο σπίτι. Βρήκανε εκεί τον Άγιο, που δίδασκε και τον ερώτησαν:

– Πες μας, συ είσαι ο Χριστός, που λένε;

– Όχι, τους απάντησε. Εγώ είμαι δούλος του Δεσπότη - Χριστού του Αληθινού Θεού και με την Χάριν Του και την δύναμίν Του κάμνω τα θαύματα.

Τότε η γυναίκα εκείνη τους είπε την υπόθεσιν και εγκωμιάζε τον Άγιον. Όλοι τους δε τον προσκύνησαν, πιστέψανε στον Χριστό και βαπτιστήκανε. Την άλλην ημέρα ανήγγειλαν στο βασιληά το θαυμαστό αυτό γεγονός. Και ενώ όλοι εθαυμάζανε, ο πορωμένος έπαρχος είπε:

– Πρόσταξε βασιλεύ ν' αποκεφαλίσουν αυτόν τον πλάνον, για να μην μείνη και κάνη και άλλα τέρατα και σημεία και πιστέψουν στον Χριστό περισσότεροι.

Τέλος ειρηνικόν

Πράγματι ο βασιλεύς εξέδωκε εναντίον του Αγίου την καταδικαστικήν απόφασιν. Οι δήμιοι επήραν την απόφασιν, πήρανε και τον Άγιο και τον φέρανε στον τόπο της θανατικής εκτελέσεως.

Ο Άγιος Χαράλαμπος καιόμενος επί της πυράς:

Ο Άγιος όμως στο δρόμο, καθώς έσερνε τα κουρασμένα και πληγωμένα και γέρικα πόδια του, προσευχότανε με ψαλμούς προς τον Κύριον, που τους ήξερε απ' έξω. Έλεγε μεταξύ των άλλων και τον εκατοστό ψαλμό:

«Έλεος και κρίσιν άσομαί Σοι Κύριε...».

Όταν ο Άγιος έφτασε εκεί σήκωσε τα χέρια του και τα μάτια του στον ουρανό και προσευχήθηκε:

- Σ' ευχαριστώ, Κύριε, είπε, γιατί είσαι ελεήμων και φιλόανθρωπος. Συ Παντοδύναμε εκτύπησες τον εχθρόν μας διάβολον. Συ εκτύπησες και τον Άδην με το να απαλλάξης από τον θάνατο το ανθρώπινο γένος. Μνήσθητί μου, Κύριε, εν τη Βασιλεία Σου.

Τότε συνέβη και το εξής θαυμαστόν. Ανοίξα-νε για μια στιγμή οι Ουρανοί, φάνηκε ο Χριστός με πλήθος Αγγέλων. Κατέβηκε κοντά του και του λέγει:

- Έλα, προσφιλέστατε και αγαπημένε μου Χαράλαμπε, που τόσο πολύ κακοπάθησες, για τ' Όνομά Μου. Ζήτησέ Μου ποίαν χάριν θέλεις και θ' ακούσω την δέησίν σου.

- Και το ότι αξιώθηκα, αποκρίθηκε ο Μάρτυρας, να ιδώ την φοβεράν δόξαν της παρουσίας Σου, αυτό είναι μεγάλο χάρισμα σ' εμένα τον ελάχιστο. Αλλά επειδή η αγαθότης Σου, Κύριε, με προστάζει να Σου ζητήσω χάρι, παρακαλώ να μου κάνης την εξής:

Σε όποιο τόπο βρεθή τεμάχιο από το λείψανόν μου και σ' όποια χώρα γιορτάζουν το μαρτύριό μου, να μην γίνη εκεί ποτέ πείνα, ούτε πανώλης που θα θανατώνη τους ανθρώπους πρόωρα. Ούτε πονηρός άνθρωπος που να βλάπτη τους καρπούς, αλλά να είναι σ' αυτόν τον τόπον ειρήνη σταθερή, ψυχών σωτηρία και σωμάτων θεραπεία. Να είναι αφθονία σίτου, οίνου, ελαίου, τετραπόδων και άλλων χρησίμων πραγμάτων.

Τύλαγε δε γερά τα βόδια και όλα τα τετράποδα ζώα των ανθρώπων για να γεωργούν τη γη και να δοξάζεται το Όνομά Σου. Συγχώρεσε, Κύριε, σε παρακαλώ και τις αμαρτίες των, ως Αγαθός και Φιλόανθρωπος.

- Να γίνη πιστέ Μου δούλε, το θέλημά σου! Είπε ο Κύριος και αμέσως εξηφανίσθη.

Μετά ταύτα, ο Άγιος παρέδωσε αμέσως την αγιασμένη του ψυχή στο Χριστό ειρηνικά, πριν προλάβη ο δήμιος να του κόψη την κεφαλήν! Ο Θεός δεν θέλησε να ταλαιπωρηθή περισσότερο. Αρκετά βασανίστηκε.

Τα άγια λείψανά του θαυματουργούν:

Το Άγιό του λείψανο το παρέλαβε κατόπιν η μακαρία Γαλήνη και το ενεταφίασε

μέσα σε χρυσή θήκη, αφού του έβαλε πολύτιμα μύρα και αρώματα. Κατόπιν το Άγιο και πανσεβάσμιο λείψανο του ενδόξου Ιερομάρτυρος Χαραλάμπους, μοιράστηκε χάριν ευλαβείας στους απανταχού Ορθοδόξους Χριστιανούς. Διώχνει δε το Άγιο λείψανο τα βάσανα και κάθε ασθένεια, από όσους τον παρακα-λούνε.

Υπάρχουν και σήμερα σε πολλούς Ναούς και Μοναστήρια τεμάχια λειψάνων του Αγίου Χαραλάμπους. Η Αγία και πάντιμος Κάρα του βρίσκεται επάνω στα Μετέωρα της Θεσσαλίας, εις το Μοναστήρι του Αγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου. Κάμνει δε συχνά παράδοξα κι' εκπληκτικά θαύματα. Υπάρχει εκεί και φυλλάδα, που περιέχει τα θαύματα του Αγίου.

Ιδίως φυλάττει τους ανθρώπους από την φοβερή νόσο της πανώλους. Γι' αυτό όσες φορές ενέσκηπτε η φοβερή αυτή αρρώστεια, κατεβάζανε οι Πατέρες την Αγία Κάρα του κάτω στις πόλεις και το κακό σταματούσε αμέσως. Το 1812 η τρομερή αρρώστεια της πανώλους εθέριζε όλη την Ήπειρο. Τότε κάποιος, Μολοσσός ονόματι, πατέρας του Ζώτου Μολοσσού, που έγραψε το λεξικό των Αγίων Πάντων, επήγε στα Μετέωρα κι' έφερε στην Ήπειρο την Τιμία Κάρα του Αγίου Χαραλάμπους και σταμάτησε το θανατικό.

Επίσης πολλοί πιστοί την καλούνε στα σπίτια τους, την κατασπάζονται μ' ευλάβεια και κάνουν Αγιασμό. Και έτσι απαλλάσσονται από κάθε κακό.

Το 1897 έγινε ο Ελληνοτουρκικός πόλεμος. Τότε οι Τούρκοι πήρανε την Αγία Κάρα και την εκτύπησαν με χίλιους δυο τρόπους για να ανοίξη και να πάρουν μόνον το αργυρό κουτί της. Δεν μπο-ρέσανε όμως να το ανοίξουνε. Ο Θεός τους έδωσε την τιμωρίαν, γιατί κάνανε οι Τούρκοι και άλλες ιεροσυλίες. Αρρωστήσανε δε όλοι τους βαριά. Πεθάνανε τότε 35.000 Τούρκοι στην Θεσσαλία από τύφο δια θαύματος του Αγίου.

Όταν έμαθε ο Σουλτάνος, ότι χάθηκε τόσοσ πολύς στρατός στην Θεσσαλία, έγραψε στον Διοικητή του τουρκικού στρατού, Εδέμ, επίσημο γράμμα και τον ρωτούσε:

- Πώς χάθηκε αυτός ο στρατός, αφού δεν έγινε καμιά μάχη με τους Έλληνες; Και ο Εδέμ απήντησε τότε ως εξής!
- Όσοι Τούρκοι χάλασαν Εκκλησίες και Μοναστήρια πεθάνανε από τύφο. Εγώ το χέρι του Θεού δεν μπόρεσα να Το εμποδίσω. Όλοι οι κακοί Τούρκοι κακώς απέθαναν!

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Πολύ τιμάται σήμερα ο Άγιος Χαράλαμπος εις όλην την Ελλάδα. Εις τας Αθήνας υπάρχουν δύο Ναοί που γιορτάζουνε μεγαλοπρεπώς στις 10 Φεβρουαρίου. Ο Ένας είναι στα Ιλίσσια και ο άλλος στο πεδίο του Άρεως. Ιδιαιτέρως όμως τιμάται και μεγαλοπρεπώς εορτάζεται εις τα Φιλιατρά της Πελοποννήσου.

Το σπουδαίον είναι εις τον Άγιον αυτόν, ότι η μνήμη του διατηρείται μέχρι σήμερον τόσον ζωηρή, καίτοι πέρασαν αιώνες, και μολονότι δεν είχε συγγράμματα

που να διαβάζονταν και να τον φέρνουν στο μυαλό μας. Πού οφείλεται αυτό; Ασφαλώς οφείλεται στην μεγάλην αγιότητά του, στα σκληρά μαρτύριά του και στα πολλά θαύματά του, που έχει κάμει μέχρι σήμερα και κάμει συνεχώς. Είναι δε τόσα πολλά τα θαύματά του, που για να γραφούν δεν έφθανε όχι μόνον το βιβλιαράκι αυτό, αλλά και πολύτομα και πολυσέλιδα βιβλία.

Αναφέρομεν ενδεικτικώς μόνον δύο θαύματά του σύγχρονα.

Πως έσωσε την πόλιν των Φιλιατρών:

Το ένα έγινε στα Φιλιατρά το 1943, στο καιρό της μαύρης Κατοχής της Ελλάδος από τους Γερμανούς. Το θαύμα αυτό συνεκίνησε και συγκινεί μέχρι σήμερα, όχι μόνον τους Φιλιατρινούς, αλλά και όλους τους Έλληνες.

Το Γερμανικό Στρατηγείο από την Τρίπολι διέταξε τον Γερμανό Διοικητή των Φιλιατρών, Κοντάου ονόματι, για κάποιο σαμποτάζ που είχαν κάνει οι αντάρτες, να κάψουν την πόλιν των Φιλιατρών, να σκοτώσουνε ένα αριθμόν προκρίτων Φιλιατρινών και να συλλάβουνε 1.500 άλλους Φιλιατρινούς και να τους στείλουν στη Γερμανία, από όπου φυσικά δεν επρόκειτο να γυρίση κανένας πίσω.

Ο αξιωματικός Κοντάου έδωσε με την σειρά του διαταγή στους στρατιώτες του να προχωρήσουν την άλλη ημέρα στις έξη το πρωί με τα σύνεργα της καταστροφής, χωρίς οίκτο στην εκτέλεσι της διαταγής.

Αυτό, το έμαθε στην Τρίπολι ο ιεροκήρυξ Αρχιμανδρίτης Θεόδωρος Κωτσάκης, που κατήγετο από τα Φιλιατρά, θλίψις και στενοχώρια κατέλαβε όλους, δεν ξέρανε τι να κάνουνε για να γλυτώσουν τα Φιλιατρά και τους Φιλιατρινούς. Επήρε κάποιον που εγνώριζε τα γερμανικά και πήγε στο σπίτι του Γερμανού στρατηγού στη Τρίπολι. Σταθήκανε στο διάδρομο. Αλλά ακούσανε μέσα στο γραφείο του στρατηγού φωνές, κακό, βρισιές, αναστάτωση μεγάλη. Κάποια Ελληνίδα τον τράβηξε από το ράσο να φύγη, για να μην τους εκτελέσουν επί τόπου και αυτούς.

Βγαίνοντας τότε ο ιεροκήρυξ, ειδοποίησε όλα τα σπίτια των Φιλιατρινών στην Τρίπολι να προσευχηθούν τη νύκτα στον Άγιο Χαράλαμπο, τον πολιούχο των Φιλιατρών για να βάλη το χέρι του. Αυτός δε κλείστηκε στο δωμάτιό του και προσευχότανε με πόνο. Το ίδιο κάνανε στα Φιλιατρά οι κάτοικοι, που κάτι μυριστήκανε και αυτοί.

Ο Άγιος άκουσε την προσευχή τους και έκανε το θαύμα. Ο Άγιος παρουσιάζεται την νύκτα στον Κοντάου που κοιμότανε. Παρουσιάστηκε σαν γέροντας σοβαρός, μεγαλοπρεπής, ιεροπρεπής, ιεροφορεμένος και με κατάλευκη γενειάδα. Ήτανε μια φυσιογνωμία, που δεν την είχε δη ποτέ στη ζωή του ο προτεστάντης ή μάλλον άπιστος Γερμανός. Ο σεβάσμιος γέροντας του είπε με γλυκύτητα:

– Άκουσε, παιδί μου, τη διαταγή που έλαβες να μην την εκτελέσης.

Το όνειρο ήταν ζωηρό και του έκανε εντύπωση. Ξύπνησε και ξανακοιμήθηκε, αλλά με την απόφασι να εκτελέση την διαταγήν. Ξανά παρουσιάζεται ο Άγιος στον ύπνο του και του λέγει:

- Αυτό που σου είπα να κάμης. Την διαταγή να μη την εκτελέσης. Μη φοβηθείς. Εγώ θα φροντίσω να μην τιμωρηθείς.

Ξαναξύπνησε και στο μυαλό του στριφογύριζαν τα λόγια που του είπε. Αλλά ήταν αδύνατο να μην εκτελέσει την διαταγή, διότι θα εκτελούσαν αυτόν οι Γερμανοί. Ξανακοιμήθηκε. Ξαναπαρουσιάζεται και εκ τρίτου ο σεβάσμιος γέροντας και του λέγει:

- Σου είπα να μην φοβηθείς. Εγώ θα φροντίσω και δεν θα τιμωρηθείς. Θα σε φυλάξω δε εσένα και όλους τους άνδρας σου και θα γυρίσετε πίσω στα σπίτια σας, χωρίς να πάθη κανένας τίποτε.

Στην αρχή θέλησε να αρνηθή την εντολή του Αγίου Χαραλάμπους, και να παραστήση τον γίγαντα. Αλλά παρ' όλη την αθεία του, λύγισε, διότι εν συνεχεία τη νύχτα εκείνη, ο Γερμανός αξιωματικός, όπως έλεγε ο ίδιος, άκουσε στον ύπνο του φωνές και κλάμματα, σαν προέρχονται από τυραννισμένους ανθρώπους κάπου εκεί δίπλα στην αυλή του. Ύστερα πλησίαζαν ζωντανές μορφές, που έμοιαζαν σαν γυναίκες, γυναίκες πολλές, που κτυπούσαν κεφάλια και στήθια από αφόρητη δυστυχία και πόνο. Θρηνούσαν, αγανακτούσαν και καταριόντουσαν από πόνο για την σφαγή των παιδιών τους και των εγγονών τους, που επρόκειτο να γίνη. Όλες αυτές οι φωνές γίνανε υστέρα σύννεφο και ανέβαιναν προς τα ύψη του Ουρανού, χωρίς να πέφτη τίποτε στη γη.

Και ακόμη έβλεπε στον ύπνο του ο Γερμανός αξιωματικός κάτι σκοτεινόμακρα σύννεφα, που έβγαιναν από το δωμάτιό του και ανέβαιναν και σκίαζαν τον ήλιον, ο οποίος κρυβότανε από τα σύννεφα αυτά σαν να ήτανε άνθρωπος και σκοτείνιαζε τα πρόσωπα των στρατιωτών του. Άλλοι από τους Γερμανούς τρόμαζαν και άλλοι ζητούσαν βοήθειαν, κάμνοντας τον Σταυρό τους. Και όλοι τους τρέχανε να κρυφτούνε πίσω από τους κορμούς των ελαιών.

Από τον τρόπο του ξύπνησε. Πήγε να μιλήση, αλλά δεν μπορούσε, παρά κρατούσε ανοιχτό το στόμα του και κοίταζε την εικόνα του ονείρου του. Κοίταζε το γέρο εκείνο, που τον είδε μέσα στο όνειρό του τρεις φορές και ο οποίος είχε μορφή Αγίου της Ορθοδοξίας. Όταν συνήλθε από τους εφιάλτες, άρχισε να σκέφτεται το κακό, που επρόκειτο να γίνη: Να σκοτώνονται άνθρωποι και σαν τα σκυλιά να μένουν άθαφτοι. Να καίγωνται σπίτια σε ένα λεπτό, που απαιτούσαν αιώνες για να κτισθούν!

Οι σκέψεις αυτές τον αναστάτωσαν. Αλλά πάλιν έλεγε:

- Εγώ είπα να κάψω την πόλιν. Και θα την κάψω.

Τότε έκλεισε τα μάτια του. Και ο γέρος, ο Άγιος Χαράλαμπος, εμφανίσθηκε ξανά μπροστά του απειλητικός και επίμονος. Με φωνή δε δυνατή και επιτακτική του είπε:

- Πρόσεξε! Η πόλις δεν θα καή και οι κάτοικοι δεν θα συλληφθούν. Είναι αθώοι. Το ακούς;

Σηκώθηκε τότε ο Γερμανός, στερέωσε τα γόνατά του, που τρέμανε και πήρε το τηλέφωνο. Με τρεμάμενη φωνή τηλεφωνούσε στη Τρίπολι, στο Γερμανό Διοικητή της Πελοποννήσου. Και ο Διοικητής εκείνος άνοιγε το στόμα του, για να δώσει συμβουλές αλλά πάλιν κόμπιαζε. Πήγαινε να αγριέψη, για να εκτελεστή η διαταγή του, αλλά δεν μπορούσε. Τί είχε συμβή; Και ο ίδιος αυτός το ίδιο βράδυ είχε δη στο όνειρό του τον Άγιο Χαράλαμπο όπως τον είδε και τον περιέγραψε στο τηλέφωνο και ο αξιωματικός του από τα Φιλιατρά. Τελικά αποφάσισε και είπε στον αξιωματικό των Φιλιατρών:

- «Γράψατε. Αναστέλλω την καταστροφήν της πόλεως. Έλθετε αμέσως ενώπιόν μου αύριον μεσημβρία».

Όταν ξημέρωσε ανακοινώθηκε η ανάκλησις της αποφάσεως των Γερμανών. «Το εσπέρας αυλισθήσεται κλαυθμός και εις το πρωί αγαλλίασις». Ξεχύθηκαν στο άκουσμα χαρούμενοι οι άνθρωποι στα καφενεία, στη πλατεία, στους δρόμους...

Μια ομάδα, τότε από Γερμανούς στρατιώτες και υπαξιωματικούς, έχοντες στη μέση τον αξιωματικό τους Κοντάου και δυο Ορθοδόξους ιερείς, περνούσαν από τους δρόμους και πηγαίνανε από τη μια Εκκλησία στην άλλη. Αρχίσανε από τον Άη Γιάννη, από τον Άγιο Νικόλαο, τον Άγιο Αθανάσιο και τελικά κατευθυνόνταν προς την Παναγιά.

Ο αξιωματικός έψαχνε να βρη την Εικόνα του Αγίου, που είδε στον ύπνο του. Όταν του ανοίξα-νε την πόρτα του Ναού της Παναγίας, ανεγνώρισε μέσα στις εικόνες τον Άγιο Χαράλαμπο, που είδε στον ύπνο του και τον πρόσταζε. Η φωνή του κόπηκε. Ντράπηκε για τον εγωισμό του. Σκέπασε με τα χέρια του το πρόσωπό του. Σε λίγο τα κατέβασε. Έκαμε, αυτός ο Προτεστάντης και άθεος, τον Σταυρό του. Είπε μερικές προσευχές στη γλώσσα του, τις οποίες οι ιερείς δεν μπορούσαν να τις ερμηνεύσουν.

Ρώτησε εν συνεχεία τους Ιερείς να του πούνε ποιος ήτανε ο γέροντας της εικόνας. Του διηγηθήκανε, ότι αυτός είναι ο Άγιος Χαράλαμπος που υπέστη πολλά μαρτύρια για τον Χριστό. Του είπα-νε έπειτα για τα θαύματα που έκανε, και κάμνει και άλλα πολλά.

Η χαρά των Φιλιατρινών και η ευγνωμοσύνη τους στον Άγιο δεν περιγραφότανε. Δοξάζανε τον Θεό και ευχαριστούσανε τον Άγιο Χαράλαμπο για το θαύμα του.

Όπως δε του είπε του Φρουράρχου, ο Άγιος, αυτός και όλοι οι άνδρες της φρουράς εκείνης επέστρεψαν, όταν τελείωσε ο πόλεμος, στη Γερμανία και στα σπίτια τους, χωρίς να πάθη κανείς τους τίποτε.

Διετήρησε δε ο Γερμανός ζωηροτάτην την μνήμην του θαύματος κι' ευγνωμονούσε τον Άγιο. Ήθελε να επιστρέψη από την Γερμανία για να τον προσκυνήση. Πράγματι, έπειτα από δύο χρόνια, ξεκίνησε με την γυναίκα του και ήλθανε από την Γερμανία στα Φιλιατρά. Δεν πρόλαβε όμως την γιορτή του Αγίου, διότι έφτασε μια μέρα αργότερα, στις 11 Φεβρουαρίου.

Όταν όμως τον είδανε οι Φιλιατρινοί, χαρήκανε χαρά μεγάλη και ξαναγιορτάσανε. Ψάλλα-νε δοξολογία και του κάνανε υποδοχές, γιορτές, τραπέζια και χαρές. Μέχρι σήμερα πολλές φορές ο Γερμανός αυτός με την γυναίκα του, τα παιδιά του και με άλλους πατριώτες του πήγαινε στις 10 Φεβρουαρίου στα Φιλιατρά και προσευχηθήκανε με πίστη στον Άγιο. Στην καρδιά του άνθισε η Ορθοδοξία.

Στην Πολυκλινική των Αθηνών:

Το άλλο θαύμα έγινε εις τον Κων/τίνον Λιβαδάν, υπάλληλον του Ελεγκτικού Συνεδρίου, όταν ήτανε νέος. Ιδού πώς το περιγράφει:

«Τον Ιανουάριο του 1931 ενοσηλευόμην στην Πολυκλινικήν Αθηνών με απόστημα εις το ήπαρ. Επί τεσσάρων εβδομάδων με εβασάνιζε ο πυρετός. Είχαν νυχθημερόν 38- 40 βαθμούς και πόνους φοβερούς. Απεφασίσθη να γίνη εγχειρίσις.

Ήταν παραμονή του Αγίου Χαραλάμπους 9 Φεβρουαρίου του 1931. Το εσπέρας και ενώ ευρισκόμενη ένεκα του μεγάλου πυρετού εις λήθαργον και εξαντλητικήν κατάστασιν, βλέπω να εισέρχεται ένας ιερωμένος μεγαλοπρεπής με μακρυά γενειάδα. Επλησίασε εμένα και όχι τον απέναντί μου ασθενή, που χαροπάλευε από περιτονίτιδα. Μου εθώπευσε το κεφάλι και μου είπε: «Μη φο-βάσαι... Αύριο θα είσαι τελείως καλά. Είσαι καλό παιδί».

Ερώτησα, όταν έφυγε, την ευρισκομένην κοντά μου και τελούσαν χρέη νοσοκόμου Μοναχήν Ευανθίαν, ποιος ήτο ο Κληρικός, που ήλθε;

- Δεν είδα κανένα Κληρικό, είπε εκείνη.

Της εξιστόρησα κατόπιν το συμβάν. Σταυροκοπήθηκε και μου είπε:

- Αύριον είναι του Αγίου Χαραλάμπους, θα είσαι καλά.

Έπεσα κατόπιν εις βαθύτατον ύπνον. Ο πυρετός από την ώραν εκείνην άρχισε να κατεβαίνει. Το πρωί ήμην απύρετος, τελείως καλά και χωρίς πόνους στο ήπαρ. Το πρωί με εξήτασαν ο χειρουργός καθηγητής Ν. Αλιβιζάτος και ο αδελφός του Ανδρέας, παθολόγος, να κανονίσουν τα της εγχειρίσεώς μου. Ερευνούσαν και αναζητούσαν δια της ψηλαφίσεως το απόστημα, αλλά δεν το εύρισκον, ούτε την σκλήρυνσιν και την διόγκωσιν (οκτώ δακτύλων) του ήπατος. Το ήπαρ ήτο φυσιολογικόν!

Η Μοναχή εξιστόρησε εις τους Καθηγητάς το νυκτερινό συμβάν. Μου δείξανε και την Εικόνα του Αγίου Χαραλάμπους, την οποίαν ανεγνώρισα. Ήταν ο ίδιος που είχα ιδή. Οι καθηγηταί κατάπληκτοι ανεφώνησαν:

- Ψηλά τα χέρια. Κάτω τα μαχαίρια. Απόψε έγινε θαύμα του Αγίου Χαραλάμπους στην Πολυκλινική!

Αργότερα και μετά παρέλευσιν ετών έμαθα, ότι ο Άγιος Χαραλάμπος είναι ιατρός των λοιμωδών νόσων, όπως ήταν και η ιδική μου».

Κ. ΛΕΙΒΑΔΑΣ

Ο Άγιος Χαραλάμπος στη ζωή του λαού:

Ο Άγιος Χαράλαμπος σε πολλά μέρη της Ελλάδος τιμάται, διότι είναι προστάτης από τας λοιμώδους νόσους και ιδίως από την πανούκλα. Γι' αυτό και ο Άγιος απεικονίζεται πατώντας την πανώλη, η οποία παρουσιάζεται, σαν ένα τερατόμορφο γύναιο που ξερνάει καπνούς από το στόμα. Γι' αυτό του έδωσε ο Θεός την χάριν αυτήν.

Ήτανε μεγάλη η υπηρεσία, που προσέφερε ο Άγιος στους γεωργούς τότε που δεν υπήρχαν κτηνίατροι, τα δε βόδια ήτανε αναγκαϊότατα στην οικογένεια.

Παλαιότερα οι ζευγολάτες, την παραμονή της γιορτής του Αγίου ανάβανε στα σπίτια τους κοντά στο τζάκι μια μεγάλη λαμπάδα από καθαρό κηρί εις μνήμην του Αγίου και καιγότανε όλη την νύχτα. Το δε πρωί πηγαίνανε πρόσφορο στην Εκκλησία για να λειτουργηθή. Και όλα αυτά για να φυ-λάξη ο Άγιος Χαράλαμπος τα βόδια του γερά καθ' όλη τη χρονιά.

Είναι προστάτης και όλων των ζώων. Γι' αυτό στη Κρήτη οι τσοπάνηδες, όταν τα ζωντανά τους δεν πάνε καλά, τον παρακαλούνε να τα θεραπεύση.

Στην Πρέβεζα ο Άγιος Χαράλαμπος είναι πολιούχος. Στην Εικόνα του κρεμάνε πλήθος αφιερωμάτων. Από τα αφιερώματα χαρακτηριστικό είναι ένα πουκαμισάκι που κατασκευάζεται από πανί. Αυτό γίνεται σε μια μέρα!. Γι' αυτό λέγεται και μονομερίτικο...

Αυτό συμβαίνει ως εξής: Κάποια νύχτα συγκεντρώνονται σ' ένα σπίτι μερικές γυναίκες, όπου γνέθουν και υφαίνουν βαμβάκι. Μ' αυτό το ύφασμα, που γίνεται σε μια μέρα φτιάχνουν το πουκαμισάκι.

Το αφιέρωμα αυτό ξεκινάει από ένα γεγονός που αναφέρεται στην θαυματουργή δράσι του Αγίου. Κάποτε τον Άγιο Χαράλαμπο τον επεσκέφθησαν χωρικοί που εγκατέλειψαν την πατρίδα τους κι' έτρεξαν κοντά του γιατί η πανώλης τους θέριζε καθημερινώς. Από ευγνωμοσύνη δε διότι ο Άγιος στάθηκε προστάτης τους, του έκαναν δώρο ένα πουκάμισο που γνέθηκε και πλέχθηκε από βαμβάκι και ράφτηκε μέσα σε μια μέρα...

Άπολυτίκιον. Ἦχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Ὡς στῦλος ἀκλόνητος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καί λύχνος αἰείφωτος, τῆς οἰκουμένης σοφέ, ἐδείχθης Χαράλαμπε· ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔλυσας καί εἰδώλων τήν σκοτόμειναν μάκαρ· διό ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς φωστήρ ἀνέτειλας ἐκ τῆς Ἑώρας, καί πιστούς ἐφώτισας, ταῖς τῶν θαυμάτων σου βολαῖς, Ἱερομάρτυς Χαράλαμπε· ὅθεν τιμῶμεν, τήν θείαν σου ἄθλησιν.

Μεγαλυνάριον.

Τόν ἐν Ἀθλοφόροις ἱεουργόν, καί ἐν ἱερεῦσιν, ἱερώτατον Ἀθλητήν, τῶν θαυμάτων
ῥεῖθρα, πηγάζοντα τῷ κόσμῳ, τόν μέγαν Χαραλάμπην, ὕμνοις τιμήσωμεν.

† ΑΡΧΙΜ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ Δ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

Πηγή: <http://www.impantokratoros.gr/agios-charalampos.el.aspx>